

TRAIL MESIACA

Veľký Choč

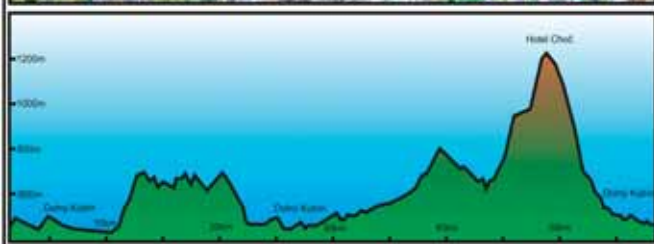
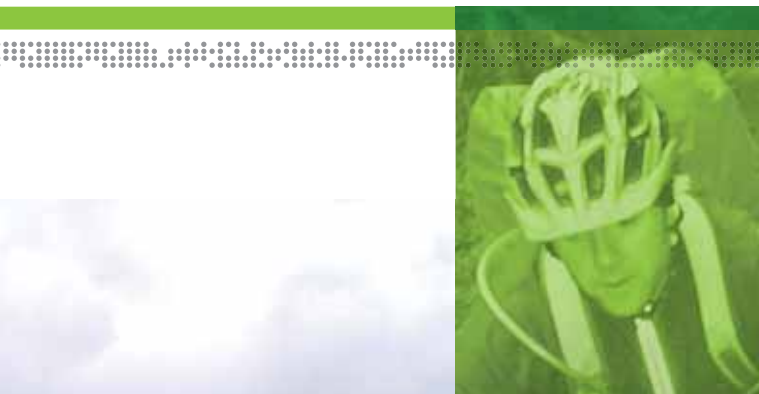
■ Pavol Chrenčík, foto: autor

A OKOLIE DOLNÉHO KUBÍNA

➤ Pamätám si to úplne presne: Jazdili sme reportáž na Kubínskej Holi a v záverečnom stúpaní na Chatu sme sa snažili dobehnúť trojicu XC-čkarov, ktorí nás obehli pri fotení. Nestačili sme len na jediného a s tým sme sa dali pri kofole do reči. Popri zbežnej bajkerskej konverzácii sme zisťovali, čo by sa dalo v okolí pobehať a v prípade excelentnej kvality zdokumentovať pre vás. Slovo dalo slovo a začiatkom novembra sme boli nastúpení v tretrách v Dolnom Kubíne. Ide sa na Choč!

Bezpochyby je to pán kopec (výška 1610 m) a jeho silueta nad Ružomberkom je známa snád' každému Slovákov. Nemal som celkom jasnú predstavu aká bude na severe Slovenska v novembri kosa, a preto som nabalil aj zimné veci. Kto číta Cyklomag od jeho prehistorických čísel určite si spomenie na trail z pohoria Javorníkov, jazdy

po hrebeni aj s prespaním v horách. Niečo podobné nás čaká aj tento víkend, pretože v pláne je zabajkovať asi dvadsaťpäť kilometrov v okolí Kubína nalahko a potom po výdatnom obede so spacákmi na pleciah vyrazíme do dlhého stúpania k hotelu Choč (hneď v úvode uvediem na správnu mieru pompézny názov „hotel“ – jedná sa totiž o drevenú chatku, bez vody,

elektriny a iných zbytočností. Hotelových hostí občas navštívi medveď, ale to už patrí k svojráznosti Oravy). V tisíc dvesto metroch teda prečkáme chladnú jesennú noc a na ráno si necháme dlhý, predĺžený zjazd po Vyšný Kubín. Osvedčená zostava Karpatybybike je doplnená o pár šťastlivcov zapísaných do workshopu trenčianskeho outdoorového festivalu Hory-

Zonty, skalopevne rozhodnutých podstúpiť všetky útrapy neskorojesenného pojazdu. Podme teda na to!

Prvý okruh je na rozohratie stuhnutých svalov priam ideálny. Štart je strategicky umiestnený na veľkom parkovisku pri slovenskej reštaurácii Koliba. Ideme zatiaľ nalahko a úlohy sprievodcu sa zhostil miestny chlapík na Meride, zvaný Pyšta. Keď vidím Meridu je

mi jasné, že žiadne enduro sa konať nebude a naše zadky luxusne povyvážame extra panoramatickou vyhlídkou na okolité kopce. A je sa na čo pozeráť! V niektorých úsekoch vyslovene kašlem na bajk a fotím, pamäťová karta hltá megabajty dát. Priatelia, kto rád výhľady je nad dedinou Žaškov správne. Presne nad Žaškovom v stúpaní obiehame na poľnej ceste traktor, pupkatý chlapíci ponúkajú odvoz na vlečke. Morálka mužstva je neotrasiteľná a všetci krútime ďalej do kopca. Šofér neveriacky krúti hlavou a nechápe tieto panské zábavky, veď zničiť sa dá aj

na poli pri robote. Hold, dva rozdielne svety...

Na prvej 3D vyhlídky Pyšta, ako miestny znalec, ukazuje na kopce široko ďaleko a popri tom nejaké zaujímavosti. Panoráma Malej Fatry vyslovene na dosah, Chočské vrchy aj Oravská Magura taktiež. Kopcov od výmyslu sveta, na Orave nevlastniť horský bajk je trápne! Hrebienkom Zemianskeho dielu pokľudným tempom odkrajujeme kilometre. Jediný naozaj prudký výšvih preverí kondičku a Pyštu začíname otravovať, či by nám neukázal nejaký, čo najprudší zjazd, veď bola by škoda nastúpané metre zahodiť na poľnej ceste... Pre oravských chlapov neexistuje neriešiteľný problém a náš sprievodca servíruje motokrosovú dráhu. Hurá! Dupnem do pedálov a kričím po chalanoch nech chvíľu počkajú, aby som stihol pofotiť, ale od samej radosti som zabudol odbo-

čiť na rozcestníku doprava a zrazu klesám podpriemerou zväžnicou do dediny Oravská Poruba. Doprdele, takto sa pripravíť o najlepšiu časť. Po chvíli sa stretávam s ostatnými a ide sa naspäť do Kubína. Príchodia trasa je rovnaká ako návrat späť popri rieke Orava (ako inak...). Ničím nerušená štrkovica bez výrazných prevýšení sa napojí na nefrekventovanú asfaltku. Prvú zahrievaciu trasu máme za sebou a po dobrom obede v kolibe nás čaká preradenie na vyšší level. Namiesto Pyštu sa nás ujmu miestni bajkeri Lubo (ten z Kubínskej hole) a Mišo (vyčákaný luxusný specializedovský outfit aj so stumpjumperom). Neskôr sa chalanisko prizná, že pretekal profesionálne... to my, takýto nažratí a so spacákmi na chrbte máme držať tempo? Netrvalo dlho a naša rýchlosť sa ustálila na ledva turistickú. Z Dolného Kubína to pár kilometrov po-

trvá pokiaľ prideme do terénu a hreje ma pocit, že batoh zo spacákom a fototechnikou na chrbte bude tlačíť len tridsať kilometrov až na pár výnimiek vytrvalého stúpania. Asfaltová trasa Dolný Kubín-Vyšný Kubín-Leština a Osádka je nudná a bez akejkoľvek nutnosti o nej písať. Dalo by sa povedať, že je to nutné zlo k prístupu na Choč. Pomaly, ale isto sa začína stmievať, tieto krátke novembrové dni ma vytáčajú. Konečne sa zbavujeme asfaltu a nastupujeme kúsok po červenej značke nad Lúčkami do lesa. Sklon je bezproblémový a pokojne krútime malú placku. Podvečerná panoráma okolitých končiarov postupne dramatickne. Pod sedlo Spuštíak (1095 m) je to ponad Turickú dolinu po zväžniciach doslova a do písmena pohoda lesná. Na mape je vidno, že sme sa odklonili od červenej značky a smerujeme k modrej. Čo však s pohodou nemá nič spoločné

je absolútna tma. Z batohov sa vyťahujú čelovky a radí sa na úplne najľahšie. Smola, záverečný stupák je nevyšliapateľný a keď vidím profíka Miša tlačíť svojho spešla do prudkého kopca, necítim sa tak trápne. Modrá značka už dnes zostane až do konca po hotel Choč. Jazda po tme v úplne neznámom teréne vybičuje k ostražitosti a krátke zjazdy po mokrom podklade zas k vyšším tepom. Paráda, aj keď nemám páru ako to tu môže vyzeráť cez deň, nie je na čo sa sťažovať. Singeltrailovým (aspoň si to v tej tme myslím) traversom obchádzame vrch Kopa a stúpanie na Zadný Choč preverí zostatky síl jednotlivých členov posádky. Väčšina je solídne unavená a pokiaľ do chaty príde medveď, neverím že niekto dokáže utekať. Prejazd po lúke pred Kýčerou s jemným mrholením zmrznutých guľôčok vody (ani

vločky ani dážď) dáva tušiť počasie na zajtra. Posledný krát hupsneme do lesa, aby sme v miernom klesaní vykukli na lúke, tento krát však spoznávam v slabom svetle čeloviek vytúžený cieľ. Nálada je stále výborná. Naša domáca dvojica je skalopevne rozhodnutá, že pôjde dole do Kubína aj v noci (Luba čaká manželka...). No, chalanom nechýba odvaha a klobúk dolu, že to zmákli. Pred ich odchodom si podáme ruky a dohadujeme sa o prípadnej pomoci, keby sa čosi stalo, jeden nikdy nevie...

Nasúkame bajky dovnútra a ideme si ustlať. Z prepotených batohov vyťahujeme suché veci a neodmysliteľné pálenie. Aj spacák sa hneď lepšie vyťahuje so skrehnutými rukami, keď hreje aspoň čosi na jazyku. Vonkajšia teplota podľa skromného odhadu

môže byť dva-tri stupne nad nulou. Osem hodín večer a posledný jedinci zapínajú zipsy na spacáku, kto čakal riadny žúr do rána bieleho ostane sklamaný. Ešte jeden na dobrú noc a tma...

Tak ako sa išlo skoro spať, tak sa aj zavčasu vstáva. Desať hodín spánku do ružova hovorí za všetko. O siedmej štartujeme varič a vôňa vietnamského životabudiča zvaného Vifon vytiahne komplet osadenstvo na nohy. O hygiene sa tu nemusíme ani baviť, veď kto by vláčil takú zbytočnosť sem hore? Aj tak pri zjazde budeme od blata až po uši... Pri vstupe do chaty je napísaný stručný ubytovací poriadok, kde je v poslednom bode bez okolkov uvedené, že do chaty chodí medveď a on je tu pánom. Neodvážil by som sa protestovať.

No ale hlavný dôvod prečo sme sa sem trepali je len a len zjazd. Jeho dĺžka aj náročnosť niektorých úsekov stojí za námahu a pokiaľ sa nemýlim, čaká nás kvalitných dvanásť kilometrov. Včerajšiu modrú značku zameníme nachvíľu za zelenú, aby sme s definitívnou platnosťou skončili na červenej až vo Vyšnom Kubíne. Je zamračené a ranný opar s ľahkým dažďom pomastil korene – bude sranda! Klesanie po zelenej je naozaj parádne a uzučký singel sa krúti v dobrom rytme nadol zatiaľ bez blata. Turistický hrbík na Drapáči so smerovníkmi na červenú značku potvrdí správny smer. Pribúdajú kamenné pasáže a prudké klesania, na jeden úsek nás včera upozornili domáci, že tlačia asi sto metrov dole. To by bola ale chyba a jedná sa o najlepšiu časť zjazdu. Korene a výmoly sú to pravé orechové! Okrem jedného preletu cez rajdy, kolegu Putina, to

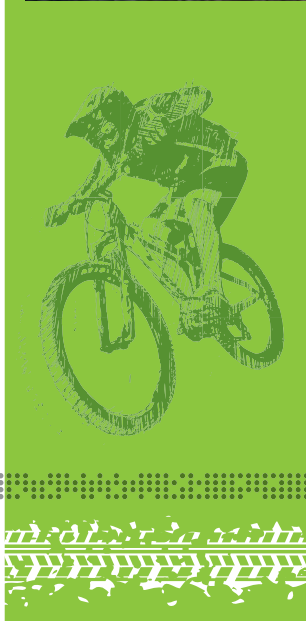
ide ako po masle. Červená značka je naozaj dobrá a určite ju odporúčame! Jediné orientačne záfundné miesto je nižšie v mape označené ako Zábralie. Značka tu prudko točí doprava k najťažšiemu úseku, za mokra som radšej zastal a pozrel či to dám. Prekvapene pozerám, keď zrazu vidím nohy v luftu a otláčim zadok na skalu, v tretrách sa nemorálne šmýka. Kúsok prenesiem bajka a púšťam sa znova dolu (za sucha by to nemusel byť problém). Posed natiahnutý úplne za sedlo a ide sa ďalej. Rýchle klesanie po lúke popod posledný kopec Bralo a poľná cesta nás vypluje na asfaltke. Dokonale

zablatení sa rehoceme od radosti z absolvovaného zjazdu. Určite stál za to a kto ho vyskúša neofutuje! Okolie Dolného Kubína vrelo odporúčam všetkým milovníkom terénneho jazdenia. Na ktorúkoľvek stranu je dostatok príležitostí k perfektným zážitkom ako bol aj náš dnešný trail mesiaca. Stretneme sa v teréne!

Chalani, teraz nám odpovedzte na nasledujúce otázky: Prečo má bajker prísť do okolia Dolného Kubína?

Okolie Dolného Kubína je kombináciou najlepšieho, čo sa dá na Slovensku nájsť. Trate sú vhodné, či už pre začínajúcich bajkerov, ktorí si

nájdu pohodu s výhľadmi, pokročilí dokážu otestovať svoje možnosti v podobe dlhých výletov tiež, a aj profíci by našli v okolí viacero zaručených tréningových okruhov na silu aj na rýchlosť. Čo sa terénu týka, sú tu asfaltové cesty, nekonečná šotolina, lesné single od výmyslu sveta, dlhé lúky a aj milovníci toho najreďšieho blata dokážu zakončiť svoje dlhé hľadanie šťastnou nirvánou. Sklony sa dokážu prestriedať od nenormálnych zjazdov, kde sa bajker modlí, aby s bajkom došiel v zdraví dolu či už po lúke alebo riadnych šutroch, cez rovinky na ktorých sa dá zapnúť auto-pilot, až po stupáky, kde nohy

žhaviace sa v pekelnej bolesti vracia „nieee“! Miesto bez výhľadu či už na Malú Fatru, Oravskú Maguru, Chočské vrchy, Západné a Nízke Tatry hádam na trati ani nenájdete. Miestne cesty sú taktiež obdarené brodmi a studničkami, ktoré sa dajú v prípade extrémne vysokých teplôt použiť na záchranu života pred dehydratáciou.

Ideálny čas k návšteve?

Ideálny čas na bajkovanie je obdobie bez snehu, čo znamená cca marec až november. Samozrejme že v „nelečných“ mesiacoch sa treba trochu naobliekať. Telesné teplo sa dá zachrániť

v nejednom pohostinstve pri dobrej večeri. Porcie sú MEGA a aj chutia. Dáky ten zjazdík 12 km/700 m sa dá prežiť aj s mokkými handrami na tele... občas. V máji až septembri sa dá bajkovať bez väčších problémov. Je vhodné si tak deň-dva do predu naštudovať počasie, aby človeka nezastihla niekde v kopcoch „búrka z tepla“ špecifická pre tento región.

A najlepšie traily podľa vás?

Či už sa bajker vydá na svoj výlet smerom na juh, alebo západ, alebo si nebudaj vyberie chladný sever, vždy je „o čo oči oprieť“. Z Dolného Kubína

stačí cca 15 minút každým smerom na to, aby bol človek mimo civilizácie v prírode. Všade je tu očami blízko a záleží iba od bajkovej kondičky a vôle, kam dôjde. Asi sa budem opakovať, ale z Choča vidno tretinu slovenských pohorí, do Malej Fatry je to hodinka.

Oravská Magura s hlbokými lesmi dokáže preväpčiť nejedného hľadača trailov svojou krásou a za +/- hodinku jazdy sa dá vychutnávať nápoj na chate na Kubínskej Holi – samozrejme treba prekonať nejaké tie výškové metre. Ani nie pol hodinku smerom na Oravskú Porubu sa dokážete dostať na chrbát okolitých

lúk a lešov a točiť sa tam aj 2-3 hodinky. Terén je rôznorodý, človek dokáže jazdiť veľmi dlho bez toho, aby išiel rovnakou cestou na rovnaké miesto. Najlepšie je prísť sa pozrieť a nebyť pasívny. Ono, v okolí sa vždy niekto nájde, kto poradí peknú cestu. Smer na Choč? Nie je o čom, záruka úspechu. Smer na Malú Fatru? Nádherná, pozor je to CHKO, jemnosť a krása sa nezaprie. Lúky smerom na Malatinú, Pucov, Žaškov? Krása. Samotný Dolný Kubín leží v doline a je obklopený pohoriami, ktoré majú čo ponúknuť – radi pospieváme s kamošmi nejakých rajduchtivých nadšencov, keby bol záujem. ✖

